

denne Sal har Spørgsmaalet været til Drøftelse. Det har interesseret mig at følge denne Drøftelse, og det har særlig interesseret mig at lægge Mærke til, at medens man tidligere, naar man talte om Ligelønsprincippet, stedse tænkte paa lige Løn for Mand og Kvinde, har man nu pludselig opdaget, at der ogsaa gives et Spørgsmaal om lige Løn for unge og gamle, og dette er nu draget ind i Diskussionen. Jeg er glad ved, at man har gjort denne Opdagelse, saa Spørgsmaalet ikke længere er et rent Kvindespørgsmaal. Jo flere Kvindespørgsmaal vi kan faa ud af Verden, desto bedre.

Selvfølgelig maa man, naar man vil anstille Betragtninger over Systemet, tage Hensyn til, at Lønnen gennemgaaende er ens for unge og gamle Arbejdere. Men man har gerne villet give Kvinderne Hovedskylden for de vanskelige Forhold, Lønsørgsmaalet har fremkaldt. Interessant er i saa Henseende de Udtalelser, som er fremkommet fra Arbejdsgiverforeningens Formand i hans ofte omtalte Tale. Ligelønnen har, siger han, ført unge Piger ind paa et Luksusforbrug, som ikke blot er en af Valuta-Misèrens Aarsager, men strider mod alle Grundsætninger for en forstandig Privatøkonomi. Hr. Langkjær antydede intet om, at det kunde tænkes, at ogsaa unge Mænd har bidraget til Valuta-Misèren; det hænder jo, at de ryger en Cigar eller drikker en Whisky.

Overfor Muligheden af at give de unge Arbejdere mindre end de ældre for samme Arbejde har man med Rette anført, at det gaar ikke an; de ældre bliver derved drevet ud af Arbejdet, og der bliver skabt en usund Konkurrence. Nøjagtigt det samme er Tilfældet, hvis man lønner Kvinder lavere end Mænd for samme Arbejde. Der skabes usund Konkurrence ved, at Kvinder underbyder Mænd. Det er et Forhold, der har virket meget uheldigt i mange Aar, og som man lykkeligvis er ved at komme bort fra. Men det siger sig selv, at mange Arbejdsgivere vilde være glade ved at vende tilbage til det System at faa Kvinderne til at udføre Arbejdet for en ringere Løn. Derfor anker ogsaa Hr. Langkjær over, at „Staten har fordyret den kvindelige Arbejdskraft for det private Erhverv“. Disse Ord er meget betegnende set fra et Arbejdsgiverstandpunkt, men jeg forstaaer derimod ikke, at de mandlige Arbejdere skulde ønske en saadan Underbyden fra Kvindernes Side.

Jeg anser det for at være udelukket, at man kan komme bort fra Ligelønsprin-

cippet. Overmaade mærkeligt vilde det være, om Danmark, der er indtraadt i Folkenes Forbund, skulde afskaffe dette Princip, som i Versailles-Traktaten er fastslaaet som Grundsætning for de Stater, der er Medlemmer af Folkeforbundet. Men noget ganske andet er, at der maa findes en Ordning, hvorved der tages Hensyn til Familieforsørgere. Det ærede Medlem Hr. Brorsen mente, at han var den eneste, der havde rejst dette Spørgsmaal. Deri tager det ærede Medlem fejl. Jeg har for mit Vedkommende fremhævet det mangfoldige Gange, ogsaa under Forhandlingerne om Tjenestemandsløven, og jeg har stadig fremhævet, at jeg føler mig overbevist om, at de Kvinder, som ved Tjenestemandsløven fik samme Løn som Mændene, vil være de første til at indrømme, at der her er Hensyn, der maa tages.

Man kan muligvis gaa forskellige Veje, men jeg tror, at den Vej, der vil føre til det bedste Resultat, er at indføre et klækkeligt Skattefradrag for Forsørgere. Der trækkes nu 100 Kr. fra i Indkomsten pr. Barn til Statsskat, og Københavns Kommune f. Eks. har faaet Tilladelse til at trække 300 Kr. fra pr. Barn i det Beløb, hvoraf Kommuneskatten beregnes. Jeg fremhævede, da vi drøftede denne Sag i Fjor i dette høje Ting, at denne Grænse er alt for lav, og at vi for vort Vedkommende kunde ønske at gaa meget videre. De Summer, der her er Tale om, er alt for smaa i Forhold til Pengenes Værdi; man maa langt højere op. Jeg haaber da, at Regeringen vil slaa ind paa den Vej, naar Skattelovene atter tages op til Behandling. Det vil da sikkert være nødvendigt at tage Hensyn til ikke blot Forsørgere i snævrere Betydning, overfor Børn, men ogsaa Forsørgere i videre Betydning; og det var ønskeligt, om man snart vilde træffe en saadan Ordning.

Derved vilde den Uro, som Ligelønsørgsmaalet har vakt, forsvinde, for der er det ejendommelige ved Misfornøjelsen, at den ikke alene skyldes, at den paagældende Familieforsørger mener, han selv har for lidt, men i væsentlig Grad ogsaa, at han mener, at andre, Ikke-Forsørgere, har for meget. Det er, som om man har den Opfattelse, at Forholdet ved Ordningen af Lønningsspørgsmaalet var dette, at der var en bestemt Sum til Deling, og at Lønningerne blev ansat ud fra dette Hensyn. Efter alt, hvad jeg har set til Ansættelsen af Lønningerne, tør jeg sige, at denne Betragtning er fuldstændig forkert; men der findes en Misfornøjelse, som er berettiget, selv om den absolut maa siges at have en fejl Adresse,